

חברתנו
שרה'לה גלינקא

הלכה לעולמה
 משתתפים בצערם של אורנה, רני, יורם
 וכל בני המשפחות
 יהי זכרה ברוך!

פרידה – נורית פיינשטיין

שרה'לה אהובה, שתי מלים שהם את ואין חולק עליהם. אהובה על משפחתך ועל חבריך שכמשפחה הם, על אלו הפוגשים בך יום-יום ועל אלו הפוגשים בך לראשונה, אהובה על מבוגרים, אהובה על צעירים, אהובה גם עלי. שרה'לה אהובה, הלכת לך לדרכך ובדרכך, בלי לבקש עזרה, בלי להטריד, כמעט מבלי להישמע.

בת בלי גיל היית. נמרצת, סקרנית, תמיד עם תוכניות לטיול הבא, מוקפת בשכנים צעירים, שמחה לפגוש בנו תמיד בעת עבודה בגינה או טיול עם הכלב, עם אור ראשון או לעת חשכה, תמיד מעודכנת, תמיד מתעניינת, תמיד מרגישה אם מי מאתנו לא היה בבית כמה ימים. אז איך זה כך פתאום?

שרה'לה נולדה בסתו 1928 להוריה, שושנה וישראל דוידוביץ', עת ישבו בפלוגת גדוד העבודה בתל אביב, הפלוגה אשר הקימה ב-1930 את קיבוץ רמת רחל בפאתיה הדרומיים של ירושלים. "אני זוכרת את הילדות שלי כילדות טובה", סיפרה. "היה קר בחורף ולבשו פיג'מות מתחת לבגדים. היו ילדים מעטים ולמדו בכיתה מצורפת משלושה גילאים עם מורה אחד". זכורה היתה לה מערכת יחסים יפה עם השכנים הערבים מצור- באחר שנסתיימה עת נרצח אחד מחברי המשק במאורעות. בכתה ט' נשלחו שרה'לה ובני גילה לבית הספר המשותף בתל-יוסף, עוד קיבוץ של גדוד העבודה. ארבע שנים שהו שם ולביקורים בבית נסעו רק שלוש פעמים בשנה. קשה היה לה אז המרחק מן הבית, מההורים ומיורם, אחיה הצעיר.

שרה'לה שבה לרמת רחל מהלימודים והשתלבה בעבודה, אולם אז פרצה מלחמת השחרור. רמת רחל נפגעה קשות ונעזבה. החברים נסוגו לירושלים. חמישה חברים נהרגו אז.

בעת הזאת התגנבה שרה'לה ויצאה לפלמ"ח, לחטיבת הראל, שהמפקדה שלה היתה באבו גוש. שם שרתה כמזכירה פלוגתית ובזאת התמידה עד תום השרות. שרה'לה היתה המזכירה של כמה מפקדים, חלקם נהרגו בקרבות. שם פגשה את שמואל גלינקא, לימים בעלה ואבי ילדיה. כשנישאו נשאר גלינקא בצבא קבע ושרה'לה חזרה הביתה ועם החברים שהתקבצו מהמקומות אליהם התפנו בעת המלחמה, התחילו לקומם את רמת רחל מהריסותיה.

ברמת רחל נולדו שלושת ילדיהם של שרה'לה ושמואל: התאומים רני ואורנה ובת הזקונים ורד. ב-1956 נהרג גלינקא, בקרבות השריון בסיני. שרה'לה נותרה מטופלת בשלושת ילדיה הפעוטים. לבדה נותרה, אך לעולם לא לבדה. הוריה התמסרו כל כולם לסיוע בגידול הילדים, תחילה בשיכון אנשי הקבע נוה מגן ואחר כך ברמת-יוחנן.

ב-1959 הצטרפו שרה'לה, ילדיה והוריה כיחידה משפחתית בת שלושה דורות לרמת יוחנן והפכו חלק בלתי נפרד ממרקם החיים כאן. אנשים צנועים, מאירי פנים, מזדהים ושותפים. דורות של ילדים זכו להיות מטופלים על-ידי שרה'לה בגן שבולת ובפעוטון. מרוחה הטובה השרתה על העובדות, הילדים וההורים, כך גם כשעבדה במטבח ובבית אביב וכך במילוי תפקידים.

ב-1978 שכלה שרה'לה גם את ורד. "היא מלווה אותי עדיין כל הימים", כתבה, "והיא איתי". מול האובדן הנורא עמד לה יצר חיים בלתי נדלה, שמחה טבעית, סקרנות אל עולם ומלואו וקבוצת חברים נאמנה.

כשפרשה לגמלאות, הרבה מעבר לגיל המקובל, הפכה תלמידה מתמידה במועדון דורות, לא פסקה מלתור את הארץ והעולם, בידי הזהב שלה סרגה ורקמה, ארגה ותפרה, טיפחה את ביתה מבפנים ומחוץ, הרבתה לנסוע לילדים, קשורה היתה בעבותות לנכדים ולנין שאך נולד.

כן, שרה'לה מתה צעירה, לא על פי גילה הכרונולוגי ולא במובן המקובל של מות חיים צעירים, שמי כמוה ידע את כאבם, אלא במובן זה שעל אף גילה היא מעולם לא לבשה זיקנה: גבה לא התכופף, גופה לא בגד, צלילותה לא כהתה, עצמאותה לא הועמדה בספק, האופטימיות לא נמוגה והתוכניות המשיכו להרקם...

אם יש נחמה, הרי היא בכך.

רני, אורנה, יורם ובני המשפחה, אני מרשה לעצמי לדבר בשם הרבים שנאספו כאן מקהילת רמת יוחנן ולומר כי אהבנו את שרה'לה מאוד מאוד, שהייתה לנו זכות שחיתה בינינו, שנחסר אותה ביחד איתכם ושביתנו הקיבוצי ימשיך להיות ביתכם.

דברי רני גלינקא

עמדתי כבר לפני קהלים שהשכול והאובדן הוא אשר כינס אותם למעמד שבו מישוהו צריך להגיד. אבל פה זה אחרת, פה זה אמא, אמא שלא אמרה, שרק אספה לתוכה מוות ומוות, אחד אחר השני ואולי רק שמחת הלידות והאהבות החדשות של הצעירים יואב וטל, אוריה ונעמה, ניצן ונועה, והאחרון יונתן הקהו את הכאב והבדידות. רק משוררים כותבי שירים יכולים לתאר ולהביע במילה אחת, במשפט קטנטן, עוצמה, עומק ומורכבות של כאב, אהבה ומסירות. אני לא כזה. אבל ורד הג'ינג'ית היפה, שתהיה שכנה שלך עכשיו, הייתה גאונית כזאת. אז אני אקרא שיר ומכתב שלה.

אלוהים מת והעולם נשרף
הכל מעוות
ובמראה אני נשקפת
אני, אני אחרת,
קצת בוגרת, עצובה
עד תום
חולה.
אהבה היא פצע
פתוח.
היא חתך שממנו הדם
והדמעות.
אי שקט ואי נחת
באו אלי.
שברו את ליבי
והם גרים שם
בדמי מפתח.

אימוש פּי -
חט טח ונקי ופּאן פּאָ,
בואי נתפּאָל שתינו יחד
שהכּא ייה טוב או לפחות
קצת יותר טוב ופּאָל פּוּ סוּף סוּף הוּא ט
פּאָפּאָ
יפּסיק עט השטויות פּו
שהתחיל בהן כבר לפני
אפּסייט פּנה.
אימוש פּי - בואי נתפּאָל
חזק חזק בּא פּאָל פּוּ
אט זּה יצוּר או פּאָ.
יפּדתק

ירמיהו

כמו שרצית

כָּאֵלֶּה בְּאָבִיב לְמוֹתוֹ –
בְּרָכָה הִיא אוֹ קִלְקָה?

(רחל)

בתחילת השבוע אמרת לי בארוחת בוקר - עצוב לי, אני רוצה שתיקח אותי למשתלה, אני רוצה לקנות פרחים, לא חשוב איזה, פטוניות, משהו צבעוני, חסר לי צבע. ובדרך ליגור סיפרת לי על ההרצאות ב"דורות" שכל כך אהבת, ההרצאות שלא היית מוכנה לוותר עליהן. וגם על המרצה החביב ועל הבדיחות שלו. ועל התכנית שלך לנסוע ביום שישי למשפחה... ודיברנו גם על כאב. על שכול, בלי מסכות בלי פוזות. שיחות שהיו בינינו כשהיינו בדרכים... ובמשתלה התעופפת לך עם העגלה בין הצבעים והריחות והעמסת שתילים. ואחר כך האצת בי. רצית לחזור בזמן כדי לא להפסיד את ההרצאה שמתחילה ב - 10:45... ולא נתת לי לעזור לך לסחוב את הקרטון מהמכונית לקלנוע, בעצמך, הכל בעצמך. למה להכביד. שום רמז. כמו שרצית... עם הצבעים והריחות החדשים שקנית... לעולם לא נדע, אם כבר אז הלב ניבא מה שלא גילה לפה, שמסע האובדנים הכבד שנשאת על גבך כל כך הרבה שנים, מגיע אל קץ. בלי מילים. בלי להזדקק. בלי ליפול למעמסה. בלי לאבד צלם אנוש... מוקפת אהבה. בדיוק כמו שרצית...

אז

יְפַל עֲלֶיךָ מִסְפֵּר פְּתוּחַ
עָרוּךְ לְשִׁלְכָת,
כָּאֵילוֹ הִנֵּה פֹה,
אָבֵל מְאֻחָר.
וְזוֹרְחִים פּוֹכְבִים
וְכָבִים כְּעֵצִים זְקוּפִים
נִשְׁבָּרִים עִם רוּחַ חוֹלְפֵת.
כָּאֵיִם בְּיָמִים
קִמְטֵי הַחַיִּים בְּשָׂדוֹת חֲמָה.
וְאֵין עוֹד אִשָּׁה,
וְאֵין עוֹד מְקוֹם
וְאֵין עוֹד תָּם
בְּסוֹף הַדֶּרֶךְ.

נזכור את כולם

יובל לוי - נפל בעמק דותן, במלחמת ששת הימים, כ"ח באייר תשכ"ז 7.6.1967 בן 35 במותו.

יונתן שלי - נפל בתאונת מטוס א' בחשון תש"ל 13.10.1969 בן 25 במותו.

אהרן אהרוני - נפל בקרבות הבלימה ברמת הגולן, במלחמת יום הכיפורים י"א בתשרי תשל"ד 7.10.1973. בן 24 במותו.

ברוך גולן - נפל עם מטוסו בחזית המצרית במלחמת יום הכיפורים ערב שמחת תורה תשל"ד 17.10.1973 בן 22 במותו.

אורי שטייך - נספה בתאונת אימונים י"ג בחשון תשל"ח 25.10.1977. בן 21 במותו.

יוסי קבסה - נפל בדרום לבנון, במבצע ליטני י' באדר ב' תשל"ח 20.3.1978 בן 22 במותו.

יפתח אופיר - נספה בתאונת אימונים, ט' בסיון תשמ"ו 16.6.1986 בן 20 במותו.

גיל קוטלר
נפטר בשרות מילואים י"ג באדר א' תשנ"ה 13.2.1995 בן 38 במותו.

אמציה כהן - נפל בשדות המשק ט"ו בתמוז תרצ"ח 14.7.1938 - בן 33 במותו.

שמואל קרניאל - נפל בקרב על רמת יוחנן, ג' בניסן תש"ח 12.4.1948 - בן 47 במותו.

שלמה זיכלינסקי - נפל בקרב על רמת יוחנן ד' בניסן תש"ח 13.4.1948 - בן 18 במותו.

שמואל הירש - נפל בקרבות ירושלים על גבעת הרדאר במלחמת העצמאות בן 19 במותו.

יעקוב אבזץ - נספה בתאונת מטוס, ז' בטבת תשי"א 16.12.1950 - בן 21 במותו.

מרדכי כהן - נספה בתאונת ירי.

אליהו (אדק) גלעד - מצא את מותו בשלגי המונטבלאן, כ"ג באב תשי"ט 27.8.1959 - בן 50 במותו.

אמנון (מוקי) גינסברג - נפל במילוי תפקידו, ז' באלול תשי"ט 10.9.1959 - בן 21 במותו.

יצחקי נצר - נפל בתאונת אימונים, ט"ז בשבט תשכ"ז 27.1.1967 - בן 18 במותו.

אבנר זמיר - נפל בגבול הסורי מלחמת ששת הימים, כ"ג באייר תשכ"ז 2.6.1967 בן 23 במותו.

רבים מחברי – מתוך שירו של חיים גורי

רבים מחברי אינם יותר,
אני חבר לחברים אשר אינם.

אינני זוכר אותם תמיד,
אבל לפעמים, הם באים אלי.

כשאני טופח על כתפם
ידי עושה תנועת כנף בחשכה.

רבים מחברי מתו בשעת ריצה
ולפעמים הם ממשיכים לרוץ בתוך
חיי.

על חרות, עצמאות, וקוממיות – ומה שביניהן

אודי פלד

לפני זמן קצר חגגנו את חג הפסח – *חג החרות*, והנה כבר אנו חוגגים את *חג העצמאות*,
שהוא גם *חג הקוממיות*.

חרות = חופש, דרור. בן-חורין הוא מי שאינו עבד, אינו משועבד לאחר.

עצמאות = עמידה ברשות עצמו, אי תלות באחרים.

קוממיות = בקומה זקופה, בגאון.

את חג החרות אנו חוגגים זכר לצאתנו ממצריים, מבית עבדים. העבדות במובן ה"מצריימי" אינה
באמת עניין הנוגע לנו היום, ואף שאנו מצווים לחוש, לפחות ערב אחד בשנה, "כאילו" כול אחד
מאתנו היה משועבד לפרעה – לשמחתנו אנחנו לא ממש יודעים עבדות מהי.

עצמאות זה כבר עניין אחר. במישור האישי, הקהילתי, הלאומי – עצמאות היא נטל כבד המונח על
שכמנו ממש. עצמאות מוחלטת, במובן של אני המספיק לעצמי, ספק בעיניי אם היא ערך ("כשאני
לעצמי – מה אני?"), וכול עוד לא מדובר ברובינזון קרוזו החי לבדו על אי בודד – ממילא גם אינה

קיימת. נראה לי נכון ורלבנטי יותר, לפרש את העצמאות האישית והקהילתית במונח החזו"לי של "אם אין אני לי..." דהיינו – עצמאי באמת, הן במישור הפרט והן ברמת הקהילה, הם מי שאינם מתקנאים כל העת באחרים, שמחים ומאושרים בחלקם, אינם זקוקים ואינם תלויים במשפט זולתם על מנת לדעת ערך עצמם.

ומכאן קצרה הדרך אל הקוממיות – זקיפות הקומה, ובלשון הצבאית – "גאוות היחידה". ואם לצטט בצד חזו"לינו גם חזו"לניק סיני אחד (קונפוציוס): "האדם הזקוף (קוממיות) – כול מה שנחוץ לו כבר נמצא בתוכו, ואילו האדם הכפוף – כול מה שהוא חפץ נמצא תמיד אצל אחרים". (האם ייתכן שבמקום שבו גדל קונפוציוס לא היה דשא, או שלא היו לו שכנים?).

אז נאחל לעצמנו שנחפש וגם נדע למצוא בתוכנו ובקהילתנו (וודאי במדינתנו) כול מה שנחוץ לנו, ונהיה – כולנו ביחד וכול אחד לחוד – לא רק בני חורין אלא גם עצמאיים במידה, וגם אנשים גאים המהלכים קוממיות.

חג עצמאות שמח.

לתצי התורן

הדגלים לתצי התורן יורדו
אָמנו, בַּיָּנוּ, שׁוֹב לֹא יַעֲמְדוּ,
רוּחַ תְּרַטִּיט צְמֶרֶת הַבְּרוּשׁ
אָנְחָנוּ כְּמוֹהוּ, נִרְפִּין רָגַע רֹאשׁ.

כָּל אִישׁ בְּעוֹד עֵינָיו עֲצוּמוֹת
יִצוּפוּ מוֹלוֹ פְּנִים וְשִׁמוֹת,
אִיךָ בְּאִיבָם נִקְטְעוּ תְּלוּמוֹת
כְּדַרְכּוֹ שֶׁל עוֹלָם, וּבְמִלְחָמוֹת.

מְלוּחָה הַשְּׂכוּל יְמִינוּ כִּצֵּל
כְּעִנְבֵל לְכַבּוֹת, לֹא תִדַּל מִצֵּלָל.
לְבַקֵּר, יוֹנְפוּ דְגָלִים לְרֹאשׁ תּוֹרָן
יִתְמַר עֵשֶׂן מִנְגֵל מִחוֹרְשׁוֹת הָאוּרָן.

מְעִינֵי הַמְּנַפְנֵף, נֶאֱיֵן זֹ שְׁמוּעָה,
לֹא רַק מְעֵשֶׂן גּוֹלְשֵׁת דְּמָעָה

ראובן עזריאלי
18\04\2012

על הפיקוד שעל העולים

עמרי גלעד

נתבקשתי לכתוב על שירותי הצבאי עבור העלון לכבוד יום העצמאות. כבואי לעבד בראשי את החוויה האינטנסיבית של הפיקוד בצה"ל, התקשיתי לארגן את מחשבותיי ולאסוף אותן לכדי רעיון אחיד ומסודר. אנסה לשתף בהתנסויותיי בתקווה שלא אבלכל איש. אני משרת בבסיס הטירונים מ"ח"ה אלון" (מרכז חינוך והשכלה ע"ש יגאל אלון) השייך לחיל החינוך והנוער.

אל הבסיס מגיעות מיגוון אוכלוסיות אשר זקוקות לכניסה חלקה ומוגנת יותר אל שירותן הצבאי. החיילים השונים עוברים טירונות בסיסית (0.2) ו/או קורס כלשהו בהתאם לצורכיהם. כך למשל מתגייסים לבסיס זה חיילים בני העדה האתיופית שעליהם לשפר את נתוניהם ולהיות משובצים מחדש, חיילים עם סעיפים נפשיים שקשה להם להסתגל למערכת הצבאית, ועולים חדשים הנדרשים לשפר את רמת העברית שלהם.

בתפקידי אני מפקד בפלוגת "כרמל". זו פלוגה אליה מגיעים עולים מכל העולם (ובאמת שמכל העולם – ארה"ב, צרפת, רוסיה, קנדה, אוקראינה וכו'), שלרוב כבר עשו אולפן בארץ ושולטים במיומנויות השפה העברית באופן ממוצע ובסיסי.

מטרת הקורס, שאורכו שלושה חודשים, הינה להכשיר את העולים בתכני העברית ברמה גבוהה יותר מזו שרכשו מוקדם יותר בחייהם. הפיכה של החייל מ"עולה חדש" ל"ישראלי". בנוסף מספקים לו הזדמנות חד-פעמית לשפר את סימול העברית שניתן לו בבקו"מ על מנת שיוכל להיות מפקד או קצין אם ירצה זאת בהמשך.

כעת, כשסיימנו עם החלק האינפורמטיבי, ניתן להתקדם למהות הפיקוד. תהיות רבות עלו לי בעקבות שירותי בתפקיד זה בשנה האחרונה (לפני כן המתנתי לקורס הפיקוד בשלישות הבסיס – תקופה אפלה ביותר).

ראשית, אוכלוסיית היעד של קורס העברית: מורכבת אמנם מחיילים שהגיעו מתרבויות שונות, אך המשותף לכולם הוא העלייה לארץ – המעשה הדרמטי והמטורף הזה שאיננו ברור לי דיו, הכרוך בעזיבת מסגרות החיים הנוחות וקריעה מהמשפחה שנשארה במדינת האם. למרות המכנה המשותף הרחב כביכול, הסיבות לעלייה שונות למדי: ישנם כאלו שברחו מאנטישמיות, כאלו שחיפשו שיפור במצב כלכלי, והאהובים עלינו מכולם – כאלו שעלו מסיבות ציוניות אידיאולוגיות. המפגש ביניהם, רובם אם לא כולם חיילים בודדים, יוצר מתיחויות רבות הן מסיבת השוני התרבותי והן מהמניעים לעלייה שיכולים ליצור תחושת זלזול / נחיתות בקרב מספר חיילים.

בתור מפקד של צוות עם 15 חיילים, עלי למנוע היווצרות מחנות יריבים לפי ארצות המוצא, וכמובן שגם לדאוג שיקבלו את הזכויות המגיעות להם בתור עולים בודדים.

שנית, קיבוצם של כל העולים יחד: המחשבה לאחד את כל העולים בתחילת שירותם הצבאי בכדי לשפר את שפתם נראית נבונה בהתבוננות ראשונה, אך מעלה ספקות בנוגע לדרך בה חווים זאת החיילים עצמם. כמו אמרת להם: "כולכם, כקבוצה, אינכם טובים או מוכנים די הצורך לשילוב במערכת הצבאית - תעברו קורס המכשירכם לשירות ולאחריו חזרו אלינו לשיבוץ מחדש"

ההפרדה הזו בין מתגייסים עולים לצברים יכולה ליצור תחושת חוסר שייכות ואף דחייה, ולעורר אנטגוניזם לקורס במחו"ה אלון, שכן זהו אינו "הצבא האמיתי". עקב כך, מלבד לימוד הלשון עלי להחדיר עליי להחדיר בחיילי מוטיבציה ללמידה ולעיתים לשירות על בסיס יום-יומי.

עם זאת, אני עדיין מאמין בעיקרון ההבדלות למען הטמעות (בצבא או בחברה), המוכיח את עצמו שוב ושוב מכיוון שרוב העולים עוברים תהליך דומה.

לסיכום, איני מצליח שלא לקשר את התחום בו אני עוסק ליום העצמאות הבא עלינו לטובה (ויודעים מה? גם לאחד במאי!), ולא רק כיוון שמדינת היהודים הוקמה ע"י עולים והם התגלמות הציונות כיום, אלא גם מכיוון שיש בי את הגאווה על-כך שאני הוא בין אלה המעניקים לאנשים מיוחדים שכאלו את עצמאותם והשתלבותם כאזרחים לכל-דבר בישראל, ומקדם את שיויונם (הרי הבטחתי קישור לאחד במאי) בצה"ל ובחברה הישראלית.
כדבריו של ביאליק – "הלשון היא הקרקע הרוחני של האומה".

חג שמח!

כָּל אוֹתוֹ הַלֵּילָה...

עוטף עזה, תחילת שנות השישים. גבעות חול צהובות משתפלות מהמזרח אל עבר הרצועה, לידן מישורים אין-סופיים של שדות ירוקים. לפני חמישים שנה, אותם המרחבים בדיוק נשקו לאותו גבול, לאותן חלקות שדה קטנות של ה"שכנים", למטעי הזיתים, התפוזים וגדרות הצבר. אז, אותו גבול היה "רק" דרך פטרולים ותעלה קטנה שסימנה אותו. פה ושם הייתה גם גדר תיל עלובה, בחינת פירצה הקוראת לפידאיונים, או סתם גנבי רכוש חקלאי, שנהגו להיכנס ולצאת מן הרצועה בלילות כאוות נפשם, לשלוח יד בגניבות ציוד, הטמנת מוקשים ורצח יהודים.

לפני השירות הצבאי, נשלחתי כ"שין שין" לכפר עזה, אז קיבוץ בשנותיו הראשונות, שונה מאוד מקיבוצנו ה"זקן". המבוגר האחראי היה אולי בן שלושים פלוס, כל היתר היו צעירים, רווקים, כמה משפחות עם ילדים, נילוויים וערב רב של בוגרי תנועות נוער וסתם חבר'ה שחיפשו מחר או מימוש עצמי במרחבי הדרום הפרוע. במרכזו החצר עמד חדר האוכל, צריפון מאורך, רעוע, שלוש ארוחות ביום הוגשו שם וחי החברה תססו. מוסד מרכזי אחר היה "סידור העבודה" (מה שהיום מכנים אצלנו, בטעות, מש"א).

יום אחד הודיע לי "סדרן העבודה" שבגלל מחסור עובדים בגד"ש, עלי לצאת לקלטר בשדות הכותנה שזה מקרוב נבטה. נפעמתי מגודל האחריות שהוטלה עלי ואף שהייתי חסר ניסיון, לא עלה על דעתי לסרב.

ביום המחרת הושיב אותי מרכז הענף לידו בטנדר "ויליס" שלו ויצאנו לשדה. הוא שם אותי על "ג'ון דיר" ירוק פתוח, רתום לקלטר, ושלח אותי למלא משמרת שנייה בשדות האין סופיים שנשקו ממש ממש לתעלת הגבול. ואני אז בסך הכל נער בן - 18.

נותרתי לבדי בשדה. רק אני וה"ג'ון דיר" בין השמים התכולים והשדות הירוקים. השורות שאורכן כאורך הגלות, היו זרועות עשבי פרא שצמחו דווקא במקומות שלא היו אמורים לצמוח בהם. מדי פעם, בין שרעף לשרעף, שמעתי קול חבטה מתכתי והבנתי שהייתה פגיעה "קלה" בצינורות ההשקייה מאלומיניום שהיו מונחים בין השורות. היו גם רגעים של חוסר תשומת לב שהחרידה שורת שתילים רכה ממקומה הטבעי שנאמר "וניגש קוצר בחורש..." לא כל-כך ברור מה הייתה מידת הנזק שנגרמה עקב עבודתי המיומנת והמסורה, תועלת רבה ודאי לא צמחה ממנה.

מפה לשם ירד עלי הלילה. התחיל להחשיך. להחשיך מאוד, מה שנקרא "חושך מצרים". אורות עזה ניצנצו אלי קרובים מתמיד "הושט היד וגע במ..." מאידך, אורות "כפר-עזה" ניראו לי מעבר להרי החושך. ה"ויליס" של מרכז הענף התאדה, נעלם ולא נראה בשטח כבר כמה שעות, טלפון לא היה ולא שום קשר אחר. רק אני, בודד עם ה"ג'ון דיר" הפתוח לרוח הלילית ואנחותיה. עם טרטורו

המונוטוני, אורותיו המבליחים את אפלת הגבול הקרוב, וליבי הקרוע שזימר "שיר ערש נגבי" ו"למה לו אקדח וסטן..." וכו' וכו'. הדימיון התחיל לעבוד שעות נוספות. בשלב מסויים החלטתי שמלאה כוס יסוריי, האימה השתלטה על כל אבר מרמ"ח אבריי ושיתקה אותם. המעשה האחרון שעשיתי, לפני בילבול מוחלט, היה "אחורה פנה". יצאתי מהשדה ה"חבול" והתחלתי לדהור בבהלה בדרכי החול המועדות לפורענות מערבה. ה"ג'ון דיר", כמו סוס נאמן שחוזר עם ערב לאבוס, ידע היטב את הדרך. אני, מסתבר, הייתי בהלם מוחלט מרוב פחד. לפתע נשמע פיצוץ עז וקול שבר. הייתי משוכנע שהפיידאיונים פתחו עלי באש, קפצתי מהטרקטור ונשכבתי על הדרך. אבל כשבדקתי את אבריי הדוויים, שמא נפגעו, נוכחתי שאני עדיין שלם וגם אבריי שלמים... זו רק הקלטרת, שתוך כדי נסיעה מטורפת נשמטה מהזרוע שאליו הייתה מחוברת, ובכוח הכבידה נחבטה ברצפה ונשברה. מה עושים? בלי קשר, בלי כלום, באמצע הלילה?

אבל לא נתתי לזוטא הזו לעכב אותי. המשכתי הלאה כשפגר הקלטרת נסחב מאחורי ומשאיר סימני גרירה וחלקי מתכת נוספים בשטח...

מאחר בערב הגעתי כל עוד נשמתי באפי לשערי הקיבוץ. את ה"ויליס" ונהגו, מרכז הענף, בלעה האדמה, אף אחד לא חיכה לי. חצר המשק, ששקקה בשעות היום, הייתה שוממה. נפש חיה לא הסתובבה בחוץ, רק תאורת הגדר קטעה את החשיכה. החניתי את "שאריות" הכלי בסככה והתגנבתי בחשאי לחדרי בידיעה ברורה... אין שום סיכוי שבעולם שסדרן העבודה יקרא לי שנית למשימות קילטור בלילות ליד גבול.

שנה אחת אחר כך כמה ק"מ דרומה.

אותן גבעות חול, אותם שדות ומישורים בואכה עזה, אותה דרך פטרולים ליד הגבול הפרוץ. קיבוץ נירים. הקו הראשון שלנו אחרי טירונות ארוכה ב"גולני", שכבנו בלילות במארבים ופתחנו את הצירים חקלאיים בבקרים. יום עם שחר היינו צועדים בדרך החולית, בין משוכות הצבר, אחרי הגשש הבדואי. בוקר אחד, ללא אזהרה מוקדמת, עלה הנב. שנסע אחרינו על מוקש. קול פיצוץ עז החריד את השלווה המדומה והתגלגל במרחבים. בור ענק נפער באדמה, ואש ועשן ורעש. אחר כך בא השקט, ואחר כך זעקות השבר של הפצועים... הפעם זה היה אמיתי מאוד. . .

מאין יצרנו יש

בשיר שכתב מתתיהו שלם, הרועה והמשורר מרמת יוחנן, לפני הרבה שנים, נאמר בין השאר "מאין יצרנו יש, יד זורע וחורש, סלע וצור איתן מים שפע רב נתן – עוז, עוצמה וכוח". ניראה לי שזה צריך לשמש כמוטו כאשר באים לחוג את יום העצמאות. השיר אמנם נכתב לאחד החגים החקלאיים, שביטאו בתקופה של טרם מדינה ובעשורים הראשונים לקיומה את העצמאות ואת מה שהתקבץ תחת המושג מולדת, אבל הוא מיטיב לבטא את הנושא שעלינו לשים על "ראש שמחתנו" ביום העצמאות.

עם כל ההווה המעיק, עם כל התחלואים המעיקים המלבלבים בחיי השיגרה, עם כל הפחדים והדאגות – בשמחת יום הולדת (ויום העצמאות הוא יום הולדת) עלינו להאיר, ואולי אפילו להאדיר, את ההישגים ואת ההצלחות, את היפה והחיובי.

ניקח דוגמא מחיינו כפרטים; האם עולה בדעתנו ביום הולדת של מי מאיתנו, אפילו הוא חוגג את שנתו המאה, לסקור את הכישלונות, המחלות והנפילות שצבר בחייו?! האם במסיבת יום ההולדת של מי מאתנו אנחנו מתחשכנים איתו על שגיאותיו וצד פניו המכוערות שנחשפו מדי פעם?! ואם נשוא יום ההולדת סובל מכאובי גוף או נפש, האם אנחנו מנסים לעודדו בחגו או מסייעים לו לשקוע?

גם חברה – ובכלל זה מדינה – שצרות ובעיות הן כמעט לחם חוקה, צריכה לימים בהם תוכל לעשות ספירת מלאי גם של הצלחות: אנושיות, תרבותיות, כלכליות, ביטחוניות, מדעיות, חברתיות. יום כזה הוא יום ההולדת.

יום העצמאות הוא יום בו צריכה לשבות ההלקאה העצמית וצריך לחגוג את השמחה שתתן "עוז, עוצמה וכוח".

אני יודע שזה קשה, בעיקר מפני שבדרך אל השמחה הזאת אנחנו פוקדים את בתי הקברות, והדלקת הנרות שם לא רק מעוררת את הצער והבכי, אלא גם את חשבון הנפש.

לנו יש שמחת יום הולדת לאומי שצריכה לפרוץ דרך מסך כבד של כאב. אולי משום כך אנחנו נמשכים גם בחג לדברים הפורטים על נימי הלב, "משתפכים".

אז נתחיל ב"שחקי, שחקי על החלומות" ונמשיך ב"מאין יצרנו יש".

מתוך "אצלנו" – עלון קיבוץ עין החורש

פרוטוקול ישיבת המזכירות – ועד ההנהלה

מספר 9/2013

שם האגודה: קיבוץ רמת-יוחנן

תאריך הישיבה: 21/3/2013

מספר חברי ועד ההנהלה: 13

שמות המשתתפים : אודי פלד, יובל כהן, איציק אדרי, אורן טהר-לב, חיים קרש, ישראל עוזרי, מיכאל שגיא, טל גולן, עפרה רודוי, נוח בן-נחום, יפעת קפלן.

חסרים יגאל אופק, ריפי שהם.

משקיפים: אביהו גלעד, תום ביטי.

הישיבה התקיימה בבית-ההנצחה. מפגש המזכירות, חברי הנהלות וחברים נוספים עם מרכזי המטה השיתופי בתנועה הקיבוצית. (האירוח נעשה לבקשת המטה השיתופי). מאיה שפיר ויהודה סלומון סקרו את פעילות המטה השיתופי בתנועה הקיבוצית. המטה אינו עוסק רק בקיבוצים השיתופיים אלא – לא פחות – בייעוץ והכוונה של נושאי שיתוף וערבות הדדית בקיבוצים המתחדשים. נשאלו שאלות והושמעו דעות בנושאים שונים. לאחר מכן התקיימה ישיבה בנוכחות חברי המזכירות בלבד.

סדר יום:

1. אישור זכויות חתימה בשם הקיבוץ ותאגידיו.
2. "תושבים נילוויים" בחברת ילדים ("בתי הנעורים").
3. תור לשיכון ב"שכונת ערבה".
4. מידע.

הוחלט:

1. אושרו זכויות חתימה (החלפת איציק אדרי כמורשה חתימה על ידי יגאל אופק ואורן טהר-לב).
2. אין לאפשר מגורים של תושבים בדירות נערי/ות כ"ב. (האבחנה בין "מגורים" ובין "אירוח" – על פי שיקול דעתו של מרכז חינוך הגיל הבוגר).
3. תור המשתכנים בשכונת ערבה יהיה על פי הוותק. טעות שנעשתה בחישוב הוותק תתוקן – גם אם חברים שקודמו בטעות בתור כבר תיכננו את דירתם ואף שהדבר עשוי לגרום עיכוב מסוים בבניית חלק מבתי השכונה ובהשלמת התשתיות.

4. נמסר על ידי יובל כהן – מרכז מש"א: **עמית זית** מחליף את נועם דינסטג בריכוז ועדת קליטה (נועם נשאר חבר הוועדה).

רשם – אודי פלד

פרוטוקול ישיבת המזכירות – ועד ההנהלה

מספר 10/2013

שם האגודה: קיבוץ רמת-יוחנן

תאריך הישיבה: 4/4/2013

מספר חברי ועד ההנהלה: 13

שמות המשתתפים: אודי פלד, יובל כהן, אורן טהר-לב, חיים קרש, ישראל עוזרי, מיכאל שגיא, טלי גולן, עפרה רודוי, נח בן-נחום, יפעת קפלן.

חסרים: יגאל אופק, ריפי שהם, נרית ספיה, תום ביטי (משקיף)
משקיפים: אביהו גלעד.

סדר יום:

5. ערעור בנושא בונוס – אילן בלושטיין, עידן רוסלנדר.
6. ערעור בעניין הפרטת מיטות ילדים – יפעת ליכט.
7. "צוות שיוכים" ("יום קובע כללי").
8. קיום אירועים פרטיים בשטחים ומתקנים ציבוריים.
9. "צוות תקציבים".

הוחלט:

5. אילן ועידן ערערו על כך שבשל "כשל ביורוקראטי" הם לא נכללו במסגרת הזכאים לקבלת הבונוס שחולק במחצית השנייה של 2012. הערעור התקבל.
6. יפעת ליכט הציגה ערעורה על ההחלטה להפריט את מיטות הילדים ופרטה את הצעתה בנושא. לאחר דיון הטילה המזכירות על אורן ט.ל. ועל יגאל אופק לגבש ביחד עם יפעת ולהביא בפני המזכירות הצעת החלטה לסיכום העניין.

7. לאחר שאושר באסיפה ובקלפי "המענק הכספי", ועל פי בקשת חברים, מקימה המזכירות צוות בהרכב של: אודי (מרכז), דניאל פרי, ויווי, אילן בלו., טלי גולן – לגיבוש הצעה בעניין "יום קובע כללי" לעניין שיוכים קנייניים בעתיד.
8. המזכירות דנה בנושא קיום אירועים פרטיים ומשפחתיים בשטחי הקיבוץ ומתקניו. הצעת החלטה בנדון תובא לדיון והחלטה במזכירות הקרובה.
9. המזכירות הטילה על יובל כמרכז מש"א לפעול לבחירת/מינוי "צוות תקציבים" חדש שיבדוק שוב את מרכיבי התקציב האישי והתאמתם לעת הזו.

רשם – אודי פלד

פסח מצה ורמקולית

גדיא.

בחול המועד פסח התקיים כנס מקהלות וחבורות זמר בכפר האמנים בעין הוד. במסגרת זו נתבקשו הקבוצות להכין תכנית של 30 דקות, והתקבצו למופעים שפוזרו על שעות הצהרים ועד הערב. הקהל, שרובו הורכב מזמרים מקבוצות שונות, התפזר בשטח, ונכנס לאולמות הקטנים כדי להאזין לקבוצות השונות על פי "מפה" שפירטה את מגוון האטרקציות (היו גם כאלה שרכשו כרטיסים במחיר 60 ₪).

כאמור, הקבוצה שלנו מרמת יוחנן- הרמקולית, הופיעה אף היא במפגש זה. האולם שנבחר עבורנו היה "אולם גרטרוד קראוס", שהוא חלל מקושת לא גדול, בנוי אבן, כמו שאנחנו מכירים בעין הוד. נורית פ. בדקה בצהרים באינטרנט ודיווחה לנו שבשעה 14:00 נשארו 80 כרטיסים שלא נמכרו מתוך 80 כרטיסים שהאולם מכיל סה"כ.... בשעה 15:30 (אנחת רווחה) כבר נמכרו 4 כרטיסים, כך שנשארו לקהל "שוחרי הרמקולית" רק 76 כרטיסים פנויים... בשעה 16:15 התקבצנו לשיר בחוץ באמפי הקטן "גן שי" שליד הרחבה במרכזית של עין הוד, ובאורח פלא התקבץ לו קהל שומעים חופשיים בסדר גודל משמעותי (אופס, זיהינו בקהל את משה גרוס מקיבוץ אושה, (שהוא אבא של איתמר גרוס מהגרובטרון, ובן הזוג של רוחל'ה גרוס מ"פינה בעמק"). והנה בשעה 17:00 –שעת המופע שנקבעה עבורנו, האולם הקטן שלנו התמלא על גדותיו. נס פסח. כיבדה אותנו בנוכחותה גם בתו של חיים חפר, שגם לכבודה שאול גלעד עיבד את השיר "הן אפשר".

סוף טוב הכל טוב- ההופעה שלנו הייתה ממש מצוינת. העיבודים הרשימו את המאזינים. נורית פ. הוסיפה הסברים קצרים ומאלפים על מתתיהו שלם (כמובן ששרנו גם את "פנה הגשם") והבאנו לביטוי את מורשתנו... והקהל נענה בפרגון רב. נשארנו להאזין לחבורות אחרות. בחרנו למי להאזין על בסיס המידע המוקדם שהיה לנו על טיב המנצחים. והתברר, שלא רק שאין לנו במה להתבייש, אלא אפילו יש לנו הרבה במה להתגאות.. מנצחים בעלי שם שאין להם זמרים טובים, לא מוציאים איכות.

היינו צריכים לצאת קצת החוצה כדי לגלות את יתרונותינו. ואלה הם: עיבודים מעולים של שאול גלעד, שהם מעניינים, שונים, ויחודיים. כמובן גם הכישרון של שאולי ללוות אותנו ולרמוז לנו דרך הליווי את התפקידים של כל אחד, לחיזוק הביטחון האישי. ברור שאנחנו משתדרגים על ידי זמרים ממושמעים, מסורים, שחלקם גם סולנים מובילים ידועים במגזר (אלי יבלונקה למשל). זו הזדמנות עבורי להודות גם להלן בוטנסקי, לדדי יניב ולדובל'ה ישורון – "שעושים יד אחת" לעזור לנו, ולתמוך בקבוצת הזמר שלנו. התמיכה הזו מבטאת ערכיות של מנהלי המחלקות במועצה, ששמים דגש על קידום תרבות הזמר בקהילות. הייתי צריכה לאמור להם זאת כבר מזמן, אבל חיכיתי בסבלנות לראות מה "ייצא" בעין הוד, ו"ריכזתי מאמץ" לכתבה אחת. כמובן תודה לאיציק אדרי (ש'נושם" יצירה מקורית, לאתי גפן – על שלל בניה, ולאיייל ברבר על שלל אחיו, בחוריו ומגביריו, שהם בשוטף מובילי התרבות שלנו).

נתראה בימי התקומה הקרבים.

מוסיף על כך שאול גלעד, המנצח והמעבד של הרמקולית. יקרים שלי,

הרבצתם היום אחר הצהרים הופעה מכובדת ומכבדת, אני גאה בכם!
נדבר על כך גם בפגישתנו הבאה - בשלב זה אני רק רוצה להגיד תודה, להחמיא ולחזק על ההתגייסות ועל התוצאה המצויינת.
ייצגתם את מעצמת התרבות הרמת-יוחננית באופן מרגש ומשמח עד מאוד.
תדאגו שהקהילה שלכם בקיבוץ תדע על כך!

הנה, היא כבר יודעת.

"מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות"

רחל יפה

כמו כל שנה הטקסט של סדר ליל פסח ידוע מראש. גם השירים בהגדה הקיבוצית נקבעו כבר בימי משה שרת. "המה נשתנה" הוא גודלו והרכבו של הקהל המשתנה משנה לשנה.

האתגר שלנו, מארגני הסדר, כיצד בכל הקבוע נצליח בלילה הזה מכל הלילות להכניס חידוש קל, שינוי ורעננות, תוך אווירה טובה ומשפחתית ככל שניתן.

מהסדר השנה (תשע"ג) יצאנו בהרגשה שאכן נוצרו, הן בתכנון מוקדם והן תוך כדי הסדר, כמה הפתעות. הסדר התנהל באווירה טובה, חגיגית ומכובדת, בניחותא ובהשתתפות רבה של הקהל.

דניאל יפה הנעים בקולו העמוק והבוטח בכמה שירי סולו וציבור. **נועם דינסטג** בכישרונו המוזיקלי ובנועם הליכותיו, הביא ערך מוסף רב לתפקידו על קלידי הפסנתר ועל ההגברה. **מאיר יפה** עם ניסיון רב-שנים כאב הסדר הוביל את הסדר ברוח טובה ובחגיגות. **סיגל לנצט** (דינסטג) הכינה עם ילדי הגן את "מה נשתנה". מול מתיקות ותום של ילדי גן כולנו מתרככים ונמסים.

אליעזר פארן זיכה אותנו בביצוע ספונטני ומרגש של "ומשה היכה על סלע". הוא הקדים ואמר שהחליט לשיר בזכות האווירה הביתית והטובה שנוצרה. כך זכינו לביצוע יפיפה שקיבלנו בקול ובתנועה, ובכך החזיר אליעזר עטרה ליושנה.

המקהלה השנה הייתה רבת משתתפים, אבל..... נזכיר כאן שינוי נדרש: דור המשך!!! שיכיר את מסורת הסדר ברמת יוחנן על בוריה ויוכל לעשות בהמשך שינויים והתאמות המתבקשים עם הזמן.

כן ראינו דור חדש וחינני בשירת המשפחות **אבן דר / שטייף, דינסטג / לנצט ומשפחת יפה**. בהזדמנות זאת אני רוצה להודות לקריינים הקבועים ולאלה שנתנו הופעת בכורה. לכל מי שנתן יד להכנות, בזמן, לפני ואחרי הסדר. יש לי הרגשה שהציבור כבר למד להתייחס לעזרה הנדרשת כ"עסקת חבילה", המתבקשת מעצם ההשתתפות בסדר המשותף, ובכך גם לקחת בקלות את התרומה האישית לאירוע.

תודה למקשטות בפרחים **רותה היוז ומור גזית**, ולמקשטים בפלקטים **גל כהן וירמיהו**. תודה ל**ליהודית צוקרמן וניצן רודוי** שדאגו לשולחן החג יהיה חגיגי והאוכל טעים וחם. חשוב לי לציין במיוחד את **ניצן**, ששנה אחר שנה כשכולנו מסובים לסדר בחיק המשפחה, הוא נמצא כל הערב במטבח ודואג שהאוכל יגיע לשולחננו במיטבו, ובסיום הסדר לחיסול ואחסון המזון. תודה ל**ניצה אופק ואורית בן נחום** שעשו את השיבוץ לשולחנות, ול**אלדה**, שהודות לנחישותה, ארגון השולחנות התבצע במיטבו ותרם להצלחת הסדר.

מי ייתן שנזכה עוד שנים ליהנות מהמצב המנצח בו ניתן לקיים זה לצד זה סדרים משפחתיים וסדר ציבורי מרכזי, ושכולם יהיו מרוצים.

מובא כאן קטע ממכתב שכתבה צביה מלמד למארגני הסדר:
 "לדעתי, מהסדרים בהם השתתפתי בשנים האחרונות הסדר הזה היה המוצלח ביותר באווירת ההשתתפות של הציבור בשירה, בשקט ובכל.
 לפי דעתי זה קרה דווקא מפני שלא היה מנצח למקהלה שמשך את העין למרכז, ומותר את הציבור פאסיבי. אותו דבר נכון גם למקהלת הילדים הקטנים שהיו חמודים כל כך ובוזה שסיגל ישבה ולא עמדה. נראה לי שבזכות זה אליעזר פארן עלה לשיר.
 בקיצור, צריך ללמוד מזה לא לסובב הכל סביב המקהלה שיש לה כאילו משהו מיוחד לתת, או סביב מרכז אחר. המרכז הוא הציבור, ואם תימצאנה דרכים נוספות לשתף את הציבור, מה טוב...."

טקס יום

השואה והגבורה ברמת יוחנן

בעשור האחרון טקס יום השואה הנערך בקיבוץ ניסה להכיל בתוכו תכנים ונקודות מבט המשקפות חלק מהשואה שהתרחשה על אדמת אירופה הנאצית, את נקודת המבט של הנוער שלנו שביקר במחנות, את חברינו המבוגרים שהיו שם במשלחות שונות, את השוני והזרות של שני הצדדים, ניצולים וילידי הארץ דרך כתיבת טקסטים, ריקוד, שיר, מצגת או הצגה, מכתבים מלפני המלחמה. ועדיין לא הכל ידוע ומתועד, ועדיין עדים אנו לתופעות אנטישמיות בעולם.
 התברכנו באנשים מוכשרים וכשרוניים העושים והנוטלים חלק בחגיגנו ובמועדי ישראל השונים, מנציחים ומחדשים, והכל למען מטרה נעלה - שורשיות וגאווה הלאום. נתברכנו בקיבוץ היודע לשמר את המסורת והתרבות הארץ ישראלית, את הזמנים ואת המועדים, והכל מתוך ראייה של חשיבות ושימור "נצח ישראל".
 תודה לכל העושים והמשתתפים ולאתי גפן שכדרכה נתנה יד חופשית לצרכים ולרצונות הצוות כתמיד.

אנו מקוות כי המסורת תימשך עוד שנים רבות, ונשמור על הצביון והביחד הזה שלנו.
בברכת חג עצמאות שמח!

מאתנו הצוות: ריקי כהן, שרה'לה וליאור סאלווה

התרמת הדם – אביב 2013

התרמת האביב השנה מתוכננת להתקיים ב- **30.4.2013** – יום ג' (פעמיים כי טוב...).

נזכיר שבהתרמה האחרונה (באוקטובר 2012) הגענו לשיא כל ההתרמות שלנו: נאספו 88 מנות דם, שזה נחשב מכובד מאד ביחס לגודל האוכלוסייה שכאן.

אנו מקווים שגם בהתרמה הקרובה יגיעו תורמים רבים ונצליח לקבוע שיא חדש במספר המנות שיאספו. כדי לאפשר הגעת מכסימום תורמים, נקבעו שעות ההתרמה כמו שהיו בפעם האחרונה: מ- **11:00** עד **18:00** (6 לפנות ערב). מקום ההתרמה טרם סוכם ואנו נודיע עליו לקראת המועד.

ברצוני לחזור וליידע שמעבר לחשיבותה של תרומת הדם למערך הרפואה הלאומי, יש בכך גם תועלת בריאותית למערכת הדם האישית שלנו, שמתרענת ומתחדשת בהשלמת הכמות שיצאה ממנה (כ- 400 cc). בנוסף, חשוב לציין כי כל מי שתורמים דם, זכאים הם ובני משפחתם מדרגה ראשונה לביטוח דם למשך שנה מיום ההתרמה. ושוב תזכורת לתורמים מגיל 65 ומעלה: לקראת ההתרמה יש להצטייד באישור הרופא שהם בריאים וכשירים לתרום דם (אלה הוראות מד"א). כדי שלא להחמיץ את ההתרמה, מומלץ כבר לרשום את המועד ביומנים (30.4.2013).

אמציה כרמון

על ניקיון החצר

ב"ברמה" של פסח נכתבו מספר רשימות על ניקוי והתנקות נפשיים, רגשיים. מי מאתנו לא מתחבט בזה? אך זהו פרויקט לתקופת חיים שלמה. בינתיים, החצר שלנו מלוכלכת ולא מפסיקה להתלכלך. אני בטוחה שאם נעשה משאל מדוע החצר כל כך לא נקייה, רבים יענו שזה מפני שעובדי הבני לא מנקים אותה. אני רוצה להצביע על כמה דרכים שהלוואי וישפרו את מראה החצר.

במקומות רבים שקיות האשפה המלאות תלויות על דופן עגלת האשפה. כמובן שזאת הזמנה לחתולים והכלבים. זה נמצא הרבה בסביבת בתי הילדים. רוצים לשתף אותם בהחזקת הבית, אך זה לא לפי גובהם ויכולתם להרים שקית מלאה. מדובר גם בילדים בכיתות ז'-ט' וכמובן קטנים יותר. יש מקומות שמוצב בהם פח אשפה פתוח בלי מכסה, יתכן שהילדים שנשלחים על ידי הוריהם זורקים במקום כזה את האשפה כי יותר נוח. אנא הורים ומטפלים, קחו בחשבון את זה למען כולנו.

נוסף לכך, אני מציעה לאנשים לאסוף בקבוקים ריקים. יש בזה הכנסה קטנה, שאותי ממריצה להרים את הלכלוכים השונים. על כל כמה בקבוקים שמביאים כסף, אפשר להרים משהו בחינם. אני חושבת גם שאין מנוס מלהחליט שכל ענף, מוסד וכו', יהיו אחראים לניקוי סביבתם ולנסות למצוא דרך לאכוף.

קשה לי להאמין שבמציאות של שיגעון הדיור שאנחנו עוברים, איננו מוצאים את הקשר בין זה לבין הניקיון של החצר, והקשר לאיכות חיים. לפעמים כשאני מתהלכת בחצר אני שואלת את עצמי: של מי כל זה? זה שלנו? יש לנו איזה שהוא תפקיד בזה? לפי המראה התשובה היא – לא! אני חושבת שמגיע לנו חצר נקייה.

צביה מלמד

הודעה מהמרפאה

חשוב---חשוב---חשוב

ביום חמישי 25.4.2013, בשעה 20:00, "אחרי החגים", נתכנס לשמוע הרצאה מפי דר' קרן לנדסמן על חשיבות החיסונים בגיל הרך. לאור תופעה הולכת וגוברת של אי מתן חיסונים בארץ ובקיבוץ אנו רואים חשיבות מרובה בהעברת מידע לגבי חשיבותם של חיסוני הילדות במניעת מחלות זיהומיות קשות ומסכנות חיים.

ב 5.3.2013 נערכה ישיבה בצוות מורחב של וועדת בריאות, מרפאה, הנהלה וחינוך, בישיבה הועלה לדיון נושא החיסונים וחשיבותם לאור התפרצויות של מחלות עבר (גם בקיבוץ). הוחלט כי נמשיך בתהליך העברת מידע וידע לציבור. אנו פונים לציבור כולו ולהורים בפרט להגיע להרצאה חשובה זו.

להתראות, צוות המרפאה והבריאות.

להקת הבילויים

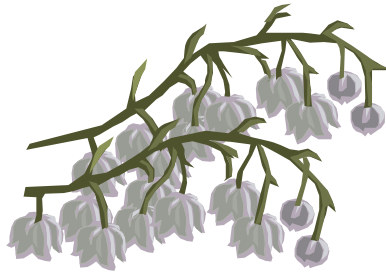
בתוכניתם החדשה "הורה ההסלמה" מופע הרצה בלעדי לאלבום החדש.
אצלנו ביום שישי 19.4.13 בשעה 21:00 על הדשא מאחורי חדר האוכל.
בירה וכיבוד - כולם מוזמנים.

אתי גפן

תודות – ליל הסדר תשע"ג

תודה למייקה אב הסדר, לרחל יפה על הארגון ולכל מי שלקח חלק בהצלחת הערב.
לצוות האקונומיה ולעובדי המטבח, לצוות הנוי, לצוות ההגברה, לנועם דינסטג על הליווי,
ולכל הסועדים שנרתמו ועזרו.

לבשו מדים

ברכת לשי יריב ולעינב כהן
 עם גיוסן לצה"ל. –
 צאתכן לשלום ושובכן בשלום!

ברכות

לתמיר מאירוביץ' עם יציאתו לשנת שרות.
 מאחלים לו הצלחה.

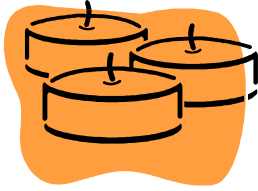

מזל טוב

למנחם ואסתר עזרא, להולדת הבן – יובל
 נכד למרים ועקנין, בן לתומר וירדנה.

עצמאות 65 לישראל תשע"ג

אירועי יום הזכרון:

יום ראשון ד' באייר תשע"ג 14.4.13,
 בשעה 20:00 - עם הצפירה - הטקס הגושי באנדרטה.
 בשעה 21:00 בחזר האוכל "זוכרים ושרים"
 "כל המכאוב וכל האהבה..."
 "בשנה הארבעים למלחמת יום הכיפורים: ערב שירה וזיכרון."
 במהלך הטקס יוקרן סרט זכרון על אהרון אהרוני שנפל במלחמה.
ביום שני ה' באייר 15.4.13 בשעה 11:00 - עם הצפירה – טקס זכרון בבית העלמין הגושי.
 במשך יום הזכרון כולו (החל מתום ערב הזכרון בח"א) יוקרנו בערוץ המקומי כל סרטוני ההנצחה
 על בני רמת יוחנן.
 במבואת חדר האוכל תוצב פינת הנופלים ויוקרן הסרטון: "ונזכור את כולם".

אירועי יום העצמאות:

בשעה 19:30 – על במת בית התרבות - טקס הדלקת משואות בסימן 50 שנים לפלרם,
 ארוחת ערב חגיגית על הדשאים – בתום הטקס.

בשעה 21:30 ערב שירה בהפקה מקומית. "מה קשור 2"

יום שלישי 16.4.13 הפנינג של המועצה בחוות הצופים-

בילוי מגוון לכל המשפחה -

משעה 10:30 עד 17:00,

הרשמה על לוח המודעות.

עלות הכרטיסים לחברי לרמת יוחנן בלבד 15 ₪ לילד מגיל שנתיים, 10 ₪ למבוגר.

הכרטיסים יחולקו בתאי הדואר.

במשך יום החג יפתחו אתרי שביל מורשת: עמדה, מוזיאון וסליק לביקורי חברים ואורחים.

בברכת חג שמח לכולם!

ועדת תרבות – אתי גפן

חג עצמאות שמח!!

"ברמה"

עריכה – זוהר מור, בנצי גולן
 הקלדה ושיכפול – שרה'לה זית
 הגהה – אורה שורר
 Barama2@kry.co.il

"ברמה" עלון דו שבועי מס' 1747, ד באייר, תשע"ג, 14.4.2013, קיבוץ רמת יוחנן

